

всѣкому по равно число и захващаме пакъ да работимъ. Лѣкаритѣ, сестритѣ и фелдшеритѣ употребяватъ всичкитѣ свои сили, защото числото имъ и сега даже се показва недостатъчно.

Така изминуватъ днитѣ едни слѣдъ други. Врѣмето бѣше сухо, горѣщо; бойтъ на Шипка не се прекращава, а Турцитѣ като престанаха отъ нападательнитѣ дѣйствия, не се оставяха да гърмятъ отъ своитѣ позиции отъ тъмни зори късно до вечерта, а нѣкога и нощъ. Чрѣзъ Габрово минаваха та отиваха на Балкантъ нови войски, които отъ тамъ ни испращаха нови жертви. Ние задържахме въ нашата болница само тѣжко-раненитѣ, а другитѣ щомъ пристигнахтъ и ги испровождаме нататкъ въ военноврѣмешнитѣ спитали. Но много испращахме и таквись ранени, които бихме оставили ако да имаше мѣсто дѣ да ги туримъ. Но причина на тази печална необходимостъ често се случваше да присѣтствуваме при твърдѣ жални сцени, когато изнасяха раненитѣ, товараха ги на кола или на талиги и когато тръгнахтъ транспортитѣ особено по гориститѣ пѣтища; злочеститѣ ранени търпятъ голѣми мъки въ врѣме на пренасянето, и твърдѣ често ту отъ една ту отъ друга кола чуваашъ изрѣчения подобни на слѣдующитѣ:

— Ахъ, колко сме ние злощастни хора! И защо ли ни мъчатъ така!

— Боже мой, Боже мой! Защо ли ми не пращашъ по-скоро смъртъ!

— Ваше в-дие! За Бога моля ва, заповѣдайте ба ме извадятъ отъ колата; азъ не мога вече да търпя, — говори съ плачъ нѣкой отъ тѣзи злоща-